

Nr 21.

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 19 juni 1942 (nr 429) om hyresreglering m. m., så ock om fortsatt giltighet av samma lag, m. m., dels ock en i ämnet väckt motion.

Genom en den 11 mars 1947 dagtecknad proposition, nr 174, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 19 juni 1942 (nr 429) om hyresreglering m. m., så ock om fortsatt giltighet av samma lag; samt

2) lag angående fortsatt giltighet av lagen den 19 juni 1942 (nr 430) om kontroll av upplåtelse och överlåtelse av bostadsrätt m. m.

I samband med propositionen har utskottet till behandling förehaft en i anledning av densamma väckt motion, nr 369 i andra kammaren av herrar *Holmberg* och *Brandt*. Motionärerna hemställa, att »riksdagen måtte, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 174, besluta, att med godkännande av Kungl. Maj:ts proposition i övrigt i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om proposition med förslag om sådan ändring av § 7 i lagen av den 19 juni 1942 om hyresreglering m. m., att näringsidkare, som bedriver sin verksamhet i förhyrda lokaler, gives garanti för att verksamheten skall kunna fortsätta i samma lokaler även vid överlåtelse av affären till ny innehavare».

Beträffande de skäl som anförts till stöd för de genom propositionen framlagda förslagen ävensom i fråga om de skäl motionärerna anført till stöd för sitt yrkande får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen och motionen.

Frågorna om hyresregleringens förlängning och verkställbarheten av hyresnämnds beslut.

Hyresrådet har i skrivelse den 20 december 1946 hemställt, att hyresregleringslagen och kontrollagen måtte erhålla fortsatt giltighet till och med den 30 september 1948, därvid hyresrådet tillika förklarar, att hyresrådet icke funnit skäl att föreslå någon ändring i de båda lagarna. I sistnämnda hänseende ha två ledamöter av rådet i en reservation till rådets beslut framhållit, att jämlikt 20 § hyresregleringslagen i den lydelse detta lagrum fått jämlikt lag den 23 mars 1945 hyresnämnds beslut om reglering av hyra i vad det avser förfluten tid icke skall lända till efterrättelse förrän det vunnit laga kraft eller i händelse av besvär ärendet slutligt avgjorts av hyresrådet under det

att före berörda ändring hyresnämndens beslut skulle lända till omedelbar efter rättelse även beträffande förfluten tid. Reservanterna ha vidare framhållit, att särskilt i mål om fastställande av grundhyror i nybyggda hus avsevärd tid kunde förflyta från hyresnämndens beslut till hyresrådets utslag och att under denna tid fastigheten kunde byta ägare. Om hyresgästerna enligt utgången i målet hade rätt att delvis återfå den hyra de erlagt för tiden före hyresnämndens beslut, kunde denna rätt äventyras genom dröjsmålet och ombytet av ägare. Reservanterna ha ansett, att hyresrådet i sin hemställan bort föreslå återgång till den lydelse, som ifrågavarande stadgande hade före 1945 års lagändring.

Över hyresrådets framställning ha efter remiss yttranden avgivits av socialstyrelsen, Sveriges fastighetsägareförbund och hyresgästernas riksförbund.

Föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg, har beträffande frågan om hyresregleringslagens och kontrollagens fortsatta giltighet i propositionen anfört:

»Av föreliggande uppgifter angående läget för bostadsproduktionen och på bostadsmarknaden framstår det såsom uppenbart att en betydande bostadsbrist kommer att råda åtminstone ett par år framåt. De myndigheter och sammanslutningar som uttalat sig i ärendet ha även varit eniga om att 1942 års lagstiftning om hyresreglering och om kontroll av upplåtelse och överlåtelse av bostadsrätt, som nu gäller till och med den 30 september 1947, måste bibehållas under ytterligare ett år. Jag vill därför föreslå att giltigheten för ifrågavarande lagar förlänges till och med den 30 september 1948.

I detta sammanhang har fastighetsägareförbundet upptagit frågan om den framtida avvecklingen av hyresregleringen. Som ett första led i avvecklingen föreslår förbundet, att Kungl. Maj:t borde erhålla möjlighet att successivt bringa lagen till upphörande i sådana orter, där en normal bostadsreserv kan beräknas ha uppkommit. I anslutning härtill påpekar förbundet, att man på hyresmarknaden för närvarande i stort sett kunde räkna med två olika hyresnivåer, den ena huvudsakligen för hus som uppförts före kriget och den andra för nybyggda hus samt att denna nivåskillnad allt mer skärptes. Vad fastighetsägareförbundet här berört är spörsmål av stor vikt, som hyresregleringsmyndigheterna också sedan länge uppmärksammat. Enligt min mening är det emellertid för tidigt att nu upptaga dem till närmare diskussion. Deras bedömande är mycket nära beroende av den framtida ekonomiska utvecklingen, framförallt utvecklingen på prisområdet, vilken ännu ej kan med säkerhet förutses.

I likhet med vad som stadgats vid föregående förlängningar av hyresregleringslagen torde genom en övergångsbestämmelse böra öppnas möjlighet för hyresgäst, vars kontrakt redan före förlängningslagens utfärdande blivit uppsagt till upphörande efter den 30 september 1947, att få uppsägningen prövad efter förlängningslagens tillkomst. Om det beräknas, att förlängningslagen hinner utfärdas före mars månads utgång, torde böra stadgas att framställning härom skall göras senast den 14 april 1947 eller, om hyresvärden icke

före den 1 i sistnämnda månad tydligt meddelat, att han ej önskar låta hyresgästen kvarbo, inom fjorton dagar efter det hyresvärden lämnat hyresgästen sådant meddelande.

Genom lagändring förra året tillkom i hyresregleringslagen en ny paragraf, 8 a §, vilken ger medhyresgäst ävensom hyresgästs make viss möjlighet att få övertaga hyresrätten. Framställning därom skall göras viss tid från det hyresvärden meddelat vederbörande, att hyresförhållandet skall upphöra. Även med avseende å sådan framställning bör införas ett övergångsstadgande, av innehåll att om hyresvärden före den 1 april 1947 lämnat meddelande som nyss sagts om hyresförhållandets upphörande efter den 30 september 1947, framställning enligt 8 a § må göras senast den 14 april 1947.»

Beträffande frågan om verkställbarheten av hyresnämnds beslut har *föredragande departementschefen* i propositionen yttrat:

»Enligt hyresregleringslagens ursprungliga lydelse gick hyresnämnds beslut i verkställighet utan hinder av att det överklagats. Detta var även det mest naturliga, så länge beslutet hade verkan endast för framtiden. 1943 ändrades emellertid lagen så, att hyresnämnd kunde meddela retroaktiva beslut. Ett sådant beslut kan innebära, att en hyresgäst blir skyldig att på en gång inbetala tilläggshyra för en kanske ganska lång tid tillbaka, respektive en hyresvärd skyldig att återbetala en del av vad han uppburit under sådan tid. Att hyresnämndens beslut även i den delen blir verkställbart genast kan vara lämpligt under förutsättning att beslutet står sig, men i det visserligen mindre vanliga om än ej sällsynta fallet att hyresrådet ändrar beslutet i motsatt riktning, är en sådan ordning ej lämplig. I dylikt fall nödgas ena parten först, enligt hyresnämndens beslut, utbetala ett större belopp, för att senare, när hyresrådet avgjort målet, i sin tur utkräva dels samma belopp eller del därav, dels ett belopp för att korrigera de hyresbetalningar, som ägt rum under mellantiden. Detta var uppenbarligen irrationellt, ofta även betungande för parterna på ömse sidor.

På grund härav ändrades lagen 1945 så, att hyresnämndens beslut omedelbart skall lända till efterrättelse beträffande kommande hyresbetalningar, men att korrigeringen av betalningarna för den gångna tiden får anstå tills det visar sig om beslutet står fast.

Under den nu förda diskussionen om eventuella ändringar i lagen till nästa förlängningsperiod har framhållits, att detta uppskov med verkställigheten av beslutet i vad det avser förfluten tid i vissa fall kan vålla olägenhet. Om exempelvis en hyresgäst enligt nämndens beslut är berättigad att återfå visst belopp, men fastigheten under tiden mellan nämndens beslut och hyresrådets utslag byter ägare, kan det inträffa att hyresgästen i sinom tid icke enligt bestämmelserna därom i lagen om nyttjanderätt till fast egendom äger mot den nye ägaren göra gällande sin motfordran hos den förre ägaren, och att hos denne särskilt utkräva beloppet kan visa sig svårt eller omöjligt.

Det kan ifrågasättas, om det är påkallat att med hänsyn till detta specialfall ånyo ändra bestämmelsen. Det fall som nyss beskrivits måste nämligen

sågas vara mycket speciellt. Det inträffar endast om fastighetens överlåtelse äger rum just under ett visst skede, nämligen från en tidpunkt några månader före hyresnämndens beslut till en tidpunkt några månader före hyresrådets utslag. Sker den tidigare eller senare än nu sagts, har den ifrågasatta lagändringen ingen betydelse för saken; ett sådant fall är det som omnämnts av två reservanter i hyresrådet. Vidare förutsättes det att fastighetens förre ägare är på obestånd eller tredskas att betala.

I varje fall bör det ej komma i fråga att endast återgå till den lydelse, som stadgandet hade före 1945 års ändring. Det torde förhålla sig så som säges i yttrandet från hyresgästernas riksförbund, att vissa olägenheter äro förknippade med denna lagbestämmelse i såväl dess förutvarande som dess nuvarande utformning.

I riksförbundets yttrande har framförts tanken att kräva ställande av säkerhet, då en hyresvärd överklagar hyresnämndens beslut. Att stadga ett sådant krav för rätten att fullfölja talan synes visserligen principiellt olämpligt, men metoden med ställande av säkerhet skulle kunna komma till användning på annat sätt. Sålunda kunde man tänka sig föreskrifter i analogi med vad i 39 § utsökningslagen stadgas om verkställbarheten av dom, genom vilken betalningsskyldighet blivit någon ålagd. På grund av en sådan dom i underrätt må utmätning äga rum, även om domen överklagats. Galdenären kan dock avvärja utmätning genom att ställa säkerhet eller deponera beloppet hos länsstyrelsen. Borgenären å sin sida har rätt att lyfta det deponerade beloppet, om han ställer säkerhet. I enlighet härmed skulle kunna stadgas, antingen att hyresbetalning respektive återbetalning av hyra för gången tid må krävas på ett icke lagakraftgäande beslut endast under förutsättning att borgenären ställer säkerhet för återbetalning, eller ock att sådan omedelbar verkställbarhet skall vara regel men att galdenären kan uppehålla verkställigheten genom att ställa säkerhet.

Inom departementet ha övervägts olika lösningar efter nu antydda riktlinjer, men de ha visat sig medföra ganska invecklade bestämmelser och vidlyftiga anordningar i praktiken. Det bör tydligen undvikas, att man med tanke på de undantagsfall, varom här är fråga, inför bestämmelser som förändra omfattande åtgärder i ett stort antal ordinära fall. Med hänsyn härtill synes höra eftersträvas en anordning, som tager sikte på just den omständighet, som gör att en fordran kan råka i fara genom överklagandet, nämligen att klaganden upphört eller under handläggningen i hyresrådet upphör att vara hyresvärd respektive hyresgäst beträffande lägenheten i fråga.

Som det praktiskt viktigaste exemplet må tagas det fall, att fastigheten övergår till ny ägare. Den enklaste lösningen synes då vara att bibehålla den nuvarande regeln för alla övriga fall men där fastigheten bytt ägare återgå till den före 1945 gällande ordningen såtillvida, att förre ägarens besvär icke hindrar att beslutet genast länder till efterrättelse. Har överlåtelsen skett före hyresnämndens beslut och båda ägarna överklaga, skulle beslutet således bli omedelbart tillämpligt icke endast för den kommande tiden utan även för den förflutna tiden i vad denna faller före överlåtelsen. De olägenheter, som

föranledde 1945 års lagändring, kunna vid sådant förhållande bli aktuella i mellanhavandet med den förre ägaren, men det skulle föra för långt att enbart för detta specialfall införa en legal anordning med ställande av säkerhet eller liknande. Är överlåtelsen frivillig, bör det naturliga vara, att det svävande mellanhavandet med hyresgästerna beaktas vid köpeavtalet och den nye ägaren medverkar vid slutuppgörelsen. Även genom att erbjuda säkerhet bör förre ägaren kunna utverka, att motparterna godvilligt gå med på att likviden får anstå tills lagakraftäggande beslut föreligger.

Vad nu sagts bör gälla vare sig förändringen i äganderätten till fastigheten skett före hyresnämndens beslut eller inträffar medan målet är anhängigt hos hyresrådet. I förra fallet kan för mycket erlagd hyra genast efter nämndens beslut återkrävas från förre ägaren och, om de i 3 kap. 28 § lagen om nyttjanderätt till fast egendom och 133 § utsökningslagen angivna förutsättningar föreligga, kvittas mot den hyra, som skall erläggas till nye ägaren. I senare fallet kan beloppet återkrävas genast efter överlåtelsen, d. v. s. i praktiken så snart hyresgästen får kännedom om denna, och kvittningsrätt enligt nyssnämnda regler bör normalt alltid föreligga.

Formellt synes den föreslagna undantagsbestämmelsen böra gälla icke endast när det ifrågavarande hyresförhållandet bestått mellan en hyresgäst och den som varit ägare till den fastighet, i vilken den uthyrda lägenheten är inrymd, utan även då uthyraren disponerat lägenheten med bostadsrätt eller hyresrätt. Den bör, såsom förut antytts, även bli tillämplig vid personförändringar på hyresgästsidan, även om de förlustrisker, som dylika förändringar kunna medföra för hyresvärdparten, endast i mindre mån torde minskas därigenom. Någon motsvarighet finnes nämligen icke här till den kvittningsrätt för hyresgästen, som framför allt gör undantagsbestämmelsen betydelsefull för hans del.

Med hänsyn till vad nu anförts bör en omformulering ske av 20 § tredje stycket. I en första punkt bör bibehållas den nu gällande huvudregeln, att hyresnämndens beslut skall, om ej hyresrådet annorlunda förordnar, lända till efterrättelse utan hinder av anförda besvär. Härtill bör fogas en andra punkt av innehåll att i vad beslutet avser förfluten tid vad nu sagts dock skall gälla allenast såvitt fråga är om besvär av den som vid beslutet upphört eller sedermera upphör att vara hyresvärd eller hyresgäst beträffande lägenheten.

Lagändringen synes böra träda i kraft den 1 april 1947. Enär sådana mellanhavanden som här avses böra tagas i betraktande exempelvis vid en försäljning av fastigheten, bör ändringen skäligen icke tillämpas på redan skedda förändringar. Med hänsyn härtill bör i en övergångsbestämmelse stadgas, att äldre lydelsen av 20 § tredje stycket skall äga tillämpning såvitt fråga är om besvär av den som före lagens ikraftträdande upphört att vara hyresvärd eller hyresgäst beträffande lägenheten.»

Lagrådet har lämnat förslagen utan erinran.

Den i motionen berörda frågan.

De bestämmelser, som här närmast äro av intresse, finnas i *lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom*, i det följande benämnd nyttjanderättslagen. I 3 kap. 7 § nämnda lag stadgas, att om hyresgäst vill överlåta av honom förhyrd lägenhet till annan, så skall hyresvärdens samtycke inhämtas före överlåtelsen. Vägras samtycke utan skälig anledning, eller lämnas ej besked inom en vecka efter det framställningen gjordes, äger hyresgästen uppsäga avtalet ändå att annat förbehåll skett.

I allmänhet har en hyresgäst ingen möjlighet att utan hyresvärdens samtycke överlåta lägenheten. Från denna regel finnes emellertid ett undantag. I 3 kap. 8 § nyttjanderättslagen stadgas nämligen, att om hyresgästen dör före hyrestidens utgång, så är dödsboet berättigat att i sitt ställe sätta annan, vilken hyresvärden skäligen kan taga för god såsom hyresgäst. Har lägenheten förhyrts av makar och dör en av dem, så tillkommer nyssnämnda rätt dödsboet och den efterlevande maken gemensamt.

Om hyresavtal, som slutits för minst sex månader, av hyresvärden uppsäges utan att hyresrätten är förverkad, så kan hyresgästen, därest han inom en vecka meddelar hyresvärden att han önskar behålla lägenheten, enligt 3 kap. 38 § nyttjanderättslagen under vissa förutsättningar erhålla skälig gottgörelse för de kostnader som äro förenade med flyttningen från lägenheten. Detta gäller beträffande alla lägenheter. I fråga om lägenhet, som av hyresgästen brukats för handel, hantverk, industriell rörelse eller annan förvärvsverksamhet, så är hyresgästen under samma förutsättningar tillika berättigad att, där efter hans avflyttning hyresvärden eller annan i lägenheten utövar förvärvsverksamhet av samma eller liknande art, av hyresvärden erhålla skälig ersättning för den ökning av lägenhetens värde på hyresmarknaden som verksamheten må ha medfört. Vad nu sagts äger motsvarande tillämpning i det fall att hyresavtal slutits för en tid av minst sex månader utan förbehåll om uppsägning och hyresgästen minst tre månader eller, där avtalet slutits för ett år eller längre tid, minst sex månader före hyrestidens utgång giver hyresvärden till känna att han önskar behålla lägenheten.

Lagen om hyresreglering lämnar icke i sin nuvarande lydelse en hyresgäst vidgade möjligheter att utan hyresvärdens samtycke överlåta lägenheten. I 7 § i sistnämnda lag, vilken paragraf motionärerna önska ändrad, stadgas, att om hyresvärd, utan att hyresrätten är förverkad, uppsagt hyresavtalet, så äger hyresnämnden på framställning av hyresgästen förklara uppsägningen ogiltig, om den finnes strida mot god sed i hyresförhållanden eller eljest vara obillig.

Utskottet.

Utskottet har icke något att erinra mot de i propositionen föreslagna förlängningarna av hyresregleringslagen och kontrollagen eller den föreslagna ändringen av 20 § hyresregleringslagen.

Kungl. Maj:t har i propositionen utgått ifrån, att den föreslagna lagen om ändrad lydelse av 20 § hyresregleringslagen och om fortsatt giltighet av samma lag skulle kunna utfärdas före mars månads utgång. Så har icke kunnat ske. Lagen synes emellertid kunna utfärdas före april månads utgång, och tiden för dess ikraftträdande bör därför bestämmas till den 1 maj 1947 i stället för såsom i propositionen föreslagits den 1 april 1947. Av samma skäl böra de i övergångsbestämmelserna till lagen angivna tidsbestämningarna den 1 april och den 14 april ändras till den 1 maj respektive den 14 maj. I övrigt har utskottet icke något att erinra mot övergångsbestämmelserna.

I motionen II: 369 yrkas, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om proposition med förslag till sådan ändring av 7 § hyresregleringslagen, att näringsidkare, som bedriver sin verksamhet i förhyrda lokaler, gives garanti för att verksamheten skall kunna fortsätta i samma lokaler även vid överlåtelse av affären till ny innehavare. Motionärerna avse att med sin framställning åstadkomma bättre möjligheter för en affärsdrivande hyresgäst att vid överlåtelse av rörelsen erhålla ersättning för den good-will, som hyresgästen kan ha förvärvat. Detta kan i och för sig vara berättigat. Den av motionärerna berörda frågan är emellertid komplicerad och svårlöst. Hänsyn måste tagas till hyresvärdarnas berättigade intressen. Vidare får frågan icke lösas på ett sådant sätt, att nuvarande hyresgäster till affärslägenheter få tillfälle att utnyttja den rådande lägenhetsbristen på ett sätt, som står i strid med hyresregleringslagens syfte.

Att såsom motionärerna föreslagit lösa förevarande fråga genom en ändring av 7 § hyresregleringslagen torde icke vara lämpligt. Därest frågan kan lösas på ett tillfredsställande sätt, bör detta ske genom bestämmelser i 3 kap. nyttjanderättslagen.

Enligt till utskottet lämnad uppgift har hyresgästföreningens i Stockholm affärsidkaresektion för några månader sedan gjort framställning till chefen för justitiedepartementet om sådan ändring av 3 kap. 8 § nyttjanderättslagen, att hyresgäst, som under minst tre år drivit förvärvsverksamhet i förhyrd lägenhet, skulle få rätt att sätta annan i sitt ställe. Kungl. Maj:t har härigenom fått sin uppmärksamhet riktad på frågan, och enligt utskottets mening bör riksdagen icke nu taga ställning till det av motionärerna framförda spörsmålet.

Under åberopande av vad utskottet sålunda anfört får utskottet hemställa,

A. att riksdagen, med förklarande att det genom förevarande proposition framlagda förslaget till lag angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 19 juni 1942 (nr 429) om hyresreglering m. m., så ock om fortsatt giltighet av samma lag icke kunnat i oförändrat skick antagas, måtte för sin del antaga följande förslag till

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

L a g

angående ändrad lydelse av 20 § lagen den 19 juni 1942 (nr 429) om hyresreglering m. m., så ock om fortsatt giltighet av samma lag.

Häri genom förordnas *dels* att 20 § lagen den 19 juni 1942 om hyresreglering m. m.¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives *dels ock* att samma lag, vilken enligt lag den 29 mars 1946 (nr 87) gäller till och med den 30 september 1947, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 september 1948.

20 §.

Hyresnämndens beslut — — — nämndens beslut.

Part, som — — — — — stycket sägs.

Nämndens beslut skall, om ej hyresrådet annorlunda förordnar, lända till efterrättelse utan hinder av anförda besvär. I vad beslutet avser förfluten tid skall vad nu sagts dock gälla allenast såvitt fråga är om besvär av den som vid beslutet upphört eller sedermera upphör att vara hyresvärd eller hyresgäst beträffande lägenheten.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1947. Vid tillämpning av 20 § tredje stycket skall dock äldre lag gälla såvitt fråga är om besvär av den som före nämnda dag upphört att vara hyresvärd eller hyresgäst beträffande lägenheten.

Har hyresvärd, utan att hyresrätten är förverkad, före den 1 april 1947 uppsagt hyresavtal till upphörande efter den 30 september 1947, må framställning som i 7 § sägs göras senast den 14 april 1947 eller, om hyresvärden icke före den 1 i sistnämnda månad tydligt meddelat, att han ej önskar låta hyresgästen kvarbo, inom fjorton dagar efter det hyresvärden lämnat hyresgästen sådant meddelande.

Har hyresvärd före den 1 april 1947 lämnat meddelande som i 8 a § tredje stycket sägs om att hyresförhållande skall upphöra efter den 30 september

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1947. Vid tillämpning av 20 § tredje stycket skall dock äldre lag gälla såvitt fråga är om besvär av den som före nämnda dag upphört att vara hyresvärd eller hyresgäst beträffande lägenheten.

Har hyresvärd, utan att hyresrätten är förverkad, före den 1 maj 1947 uppsagt hyresavtal till upphörande efter den 30 september 1947, må framställning som i 7 § sägs göras senast den 14 maj 1947 eller, om hyresvärden icke före den 1 i sistnämnda månad tydligt meddelat, att han ej önskar låta hyresgästen kvarbo, inom fjorton dagar efter det hyresvärden lämnat hyresgästen sådant meddelande.

Har hyresvärd före den 1 maj 1947 lämnat meddelande som i 8 a § tredje stycket sägs om att hyresförhållande skall upphöra efter den 30 september

¹ Senaste lydelse av 20 § se SFS 1945: 67.

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

1947, må framställning enligt samma 1947, må framställning enligt samma
paragraf göras senast den 14 april paragraf göras senast den 14 maj
1947.

B. att riksdagen måtte antaga följande genom förevarande proposition framlagda förslag till

L a g

angående fortsatt giltighet av lagen den 19 juni 1942 (nr 430) om kontroll av upplåtelse och överlåtelse av bostadsrätt m. m.

Härigenom förordnas, att lagen den 19 juni 1942 om kontroll av upplåtelse och överlåtelse av bostadsrätt m. m., vilken enligt lag den 29 mars 1946 (nr 88) gäller till och med den 30 september 1947, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 september 1948.

C. att motionen II: 369 icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 17 april 1947.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Wistrand*, Forslund, Löfvander, Hage, Björkman, Söderkvist och fröken Osvald;

från andra kammaren: herrar Hellbacken*, Ryberg, Johnsson i Kastanjegården*, Håstad*, fru Johansson, herrar Lundberg, Holmberg och Andersson i Alfredshem*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.